

ชุดนวนิยายผจญภัยลี้ลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่าองไพร

อ้ายเก และ งาดำ

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มัลย์ ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมัลย์เป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรียนเอง” “แม่นงศ์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แป๊ะตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมัลย์ยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาบัณฑิตวารสารศาสตร์ดุขุฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :
จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์
(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน

อ้ายเก และ งาดำ

สำนักพิมพ์ กรรภูมิ น.ธ.

ISBN 978-974-22589-4-8

ล่องไพร

อันดับที่ ๑

อ้ายเก และ งาดำ

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๔ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิธรรมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/12-14,33 หมู่4 ต.บางขุน

อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. ๐๒-๔๗๙๙๐๕๔-๖

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๕๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

จากสำนักพิมพ์

ครูมาลัย ชูพินิจ หรือ “แม่นงค์” “น้อย อินทนนท์” “เรียมเอง” ฯลฯ ได้จากบรรณพิภพไปนานแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๐๖ ผลงานหลากหลายของครูมาลัย ชูพินิจ ได้รับการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะ ๆ แต่ผลงานเหล่านั้นก็แทบจะไม่ปรากฏให้เห็นมากนักในยุคปัจจุบัน ด้วยสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ย่อมสนใจที่จะตีพิมพ์บทประพันธ์ของนักเขียนที่มีชื่อเสียงในปัจจุบันมากกว่า อันเป็นเรื่องของยุคสมัยของสังคมและบุคคลที่จะต้องเปลี่ยนแปลงไปเป็นธรรมดา

สำนักพิมพ์ กระতোม ป.ล. กำเนิดขึ้นเพื่อนำเสนอผลงานอมตะของครูมาลัย ชูพินิจโดยเฉพาะ เราได้ตั้งชื่อสำนักพิมพ์ตามชื่อคอลัมน์ของครูมาลัยไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ถึงท่าน และได้พยายามเลือกสรรบทประพันธ์อันทรงคุณค่าของท่านมาชำระและตีพิมพ์ขึ้นใหม่ โดยเพิ่มเติมบทสัมภาษณ์หรือข้อเขียนจากผู้ที่มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับครูมาลัย หรือบทประพันธ์เรื่องนั้น ๆ ของท่าน อันเราถือว่าเป็นการบันทึกประวัติศาสตร์วรรณกรรมและผู้ประพันธ์ในอีกมุมหนึ่ง ซึ่งจะก่อประโยชน์ในการศึกษาความเป็นมาของวรรณกรรมนั้น ๆ

บทประพันธ์ของครูมาลัย ชูพินิจ แนวป่าดงพงไพรชุด “ล่องไพร” ในนามปากกา “น้อย อินทนนท์” ที่สำนักพิมพ์ กระতোม ป.ล. ได้นำมาประเดิมตีพิมพ์เป็นเรื่องแรกของสำนักพิมพ์นี้นั้น ครูมาลัย ชูพินิจ ได้เขียนขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็นนวนิยายป่าดงพงไพรชุดแรกของเมืองไทย เป็นความริเริ่มในวรรณกรรมประเภทนี้ โดยที่ครูมาลัยได้อาศัยประสบการณ์ส่วนตัวในการเข้าไปใช้ชีวิตในป่าเขาถ้ำนาไพรของท่าน ประกอบกับจินตนาการของนักประพันธ์ชั้นครู ท่านจึงได้สร้างสรรค์นวนิยายผจญภัยลึกลับชุดใหญ่ชิ้นนี้ได้อย่างมีคุณค่าเป็นสมบัติทางวรรณกรรมให้แก่เมืองไทยและเป็นต้นแบบฉบับให้แก่นวนิยายป่าดงพงไพรประเภทนี้ในระยะเวลาดังกล่าว

สำนักพิมพ์ กระতোม ป.ล. ขอขอบคุณท่านผู้อ่านและหวังว่าคงจะได้มีโอกาสนำเสนอบทประพันธ์อันทรงคุณค่าของครูมาลัย ชูพินิจ แก่ท่านผู้อ่านตลอดไป

ครูมาลัย ชูพินิจ

ครูมาลัย ชูพินิจ เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๘ ที่ตำบลคลองสวนหมาก (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นนครชุมน์) อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร บิดามารดามีอาชีพในการค้าไม้สักและไม้กระยาเลย

ชีวิตในวัยเด็กนั้น เริ่มเรียนหนังสือที่วัดบรมธาตุ จังหวัดกำแพงเพชร จนกระทั่งจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาเมื่ออายุ ๑๐ ปีเศษ จึงเดินทางมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ

โรงเรียนแรกในกรุงเทพฯ คือโรงเรียนวัดคหิตรพิมุข โดยเข้าเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๘ ระหว่างที่เรียนอยู่ชั้นสูงสุดคือมัธยมปีที่ ๖ นั้น ได้เรียนวิชาครูควบคู่กับวิชาสามัญด้วย

เมื่อจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว ครูมาลัยและเพื่อน ๆ ที่เลือกเรียนวิชาครูมาด้วยกัน ได้ย้ายไปเรียนวิชาครูโดยเฉพาะที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศน์ การที่ครูมาลัยเลือกเรียนวิชานั้น เนื่องจากวิชาครูเป็นวิชาที่จะช่วยให้ได้เรียนโดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนนั่นเอง เพราะกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบัน) กำลังขาดแคลนครูจึงให้สิทธิพิเศษแก่ผู้เลือกเรียนวิชาครู ประกอบกับกิจการค้าไม้ของบิดามารดาขาดทุนย่อยยับ ทำให้ฐานะทางบ้านลำบากมาก

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๕ หลังจากสำเร็จวิชาด้านประโยคครูมัธยมแล้ว ครูมาลัยได้กลับเข้าเรียนวิชาสามัญในชั้นมัธยมปีที่ ๑ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย อีกครั้งหนึ่ง และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๗

ระหว่างที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนั้น ครูมาลัยได้ใช้เวลาว่างในตอนกลางคืนไปเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านภาษาให้แตกฉานด้วย

ครูมาลัยได้เริ่มอาชีพครูอย่างจริงจัง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๗ หลังจากสำเร็จชั้นมัธยมบริบูรณ์จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยสอนที่โรงเรียนวัดสระเกษ เป็นเวลา ๒ ปี จากนั้นก็ตัดสินใจลาออกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๘ เพื่อทำงานด้านหนังสือพิมพ์และเขียนหนังสือด้วยใจรักตามลำดับดังนี้

- พ.ศ. ๒๔๖๕ เริ่มงานหนังสือพิมพ์ฉบับแรก คือเดินทางไปเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ “ไทยใต้” ที่จังหวัดสงขลา
- พ.ศ. ๒๔๗๐ เดินทางกลับกรุงเทพฯ ตามคำชักชวนของกุหลาบ สายประดิษฐ์ เพื่อช่วยทำหนังสือพิมพ์รายวัน “บางกอกการเมือง”
- พ.ศ. ๒๔๗๑ นิคมสารรายปักษ์ “สุภาพบุรุษ”
- พ.ศ. ๒๔๗๒ หนังสือพิมพ์ “ไทยใหม่”
- พ.ศ. ๒๔๗๓ ลาออกจาก “ไทยใหม่” มาออกหนังสือรายสัปดาห์ “ผู้นำ”
- พ.ศ. ๒๔๗๕ “ประชาชาติ” รายวันและรายสัปดาห์
- พ.ศ. ๒๔๘๐ ลาออกจาก “ประชาชาติ” เพราะสุขภาพไม่ดี ไปทำไร่ถั่วเหลืองอยู่ที่หัวหิน
- พ.ศ. ๒๔๘๑ กลับกรุงเทพฯ ออกหนังสือพิมพ์บ่าย “ประชามิตร” และ “สุภาพบุรุษ” ฉบับเช้า
- พ.ศ. ๒๔๘๖ ลาออกจาก “ประชามิตร-สุภาพบุรุษ” ด้วยสุขภาพไม่สมบูรณ์ ลงไปทำสวนมะพร้าวที่อำเภอวังด้ง จังหวัดชุมพร เป็นเวลา ๑ ปี
- พ.ศ. ๒๔๘๘ ร่วมก่อตั้งบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด ซึ่งออกหนังสือพิมพ์รายวัน “พิมพ์ไทย” “สยามนิกร” “สยามสมัย” “เพื่อนบ้าน” “กระดังงา” ฯลฯ

ชีวิตในบั้นปลายของครุมาลัยนั้น ทำงานในตำแหน่งที่ปรึกษาของบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด และเป็นนักเขียนประจำของหนังสือในเครือข่ายเกือบทุกฉบับ โดยมีขอบเขตการทำงานกว้างขวางมาก เริ่มตั้งแต่ควบคุมนโยบายของหนังสือให้เป็นไปตามหลักการที่บริษัทได้วางไว้ ตรวจสอบรูปแบบและความเรียบร้อยของหนังสือก่อนขึ้นแท่น โดยเฉพาะหน้าหนึ่งนั้น จะต้องผ่านการตรวจอย่างรอบคอบจากครุมาลัย นอกจาก “บทนำ” ซึ่งเป็นบทบรรณาธิการแล้ว ครุมาลัยจะต้องเขียนคอลัมน์ประจำฉบับ อาทิเช่น “ข้อคิดของ ม.ร.ว.พินิจ” “อาณาจักรของข้าพเจ้า” “ระหว่างบรรทัด” “ป.ล.” ตลอดจนคอลัมน์วิจารณ์หนังสือ โทรทัศน์ กีฬา สารคดี นวนิยาย และเรื่องสั้น ทั้งหมดนี้ เขียนโดยใช้นามปากกาต่าง ๆ กัน งานเขียนทุกประเภทครุมาลัยสามารถเขียนได้วันต่อวัน นับว่าเป็นอัจฉริยะซึ่งยากจะหาผู้ใดทัดเทียม

ครุมาลัยเขียนหนังสือตลอดระยะเวลา ๓๕ ปีที่ก้าวเข้าสู่บรรณพิภพเต็มตัว ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าเพื่อประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์ แม้จะลาออกจาก

อาชีพครูมาแล้วก็ตาม ครูมาลัยก็ยังสั่งสอนอยู่ชั่วชีวิต... ด้วยตัวอักษรของครูเอง เขียนขึ้นทุกชิ้น นอกจากจะละเมียดละไมไพเราะด้วยถ้อยคำสำนวนแล้วยังเต็มไปด้วยเนื้อหาสาระอันทรงคุณค่าทั้งด้านปรัชญา หลักในการครองชีวิต และศีลธรรมอันดีงาม

มิใช่ครูมาลัยจะเป็นที่เคารพนับถือในฐานะปรมาจารย์ทางการประพันธ์และวงการหนังสือพิมพ์เพียงเท่านั้น ครูมาลัยยังเป็น “ครู” ของบุคคลอีกหลายวงการได้แก่วงการกล้วยไม้ และเรื่องของหมัด ๆ มวย ๆ อีกด้วย ครูมาลัยมีลูกศิษย์ลูกหาซึ่งไม่เคยเห็นหน้าคำตาของครูอยู่ทั่วประเทศ ศิษย์ซึ่งได้รู้จักครูของเขาจากตัวหนังสือ ซึ่งครูเขียนขึ้นเพียงเท่านั้น

แม้แต่ในต่างประเทศ ครูมาลัยก็เป็นที่รู้จักกว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากตลอดชีวิตของครู เคยได้รับเชิญเป็นแขกผู้มีเกียรติจากรัฐบาลและองค์การต่างประเทศ ทั้งในยุโรป อเมริกา และเอเชีย ให้เดินทางไปร่วมประชุม จัดงาน และสังเกตการณ์อยู่เสมอ

และไม่เพียงแต่เป็นที่รู้จักนับถือในวงการประพันธ์และหนังสือพิมพ์เท่านั้น ครูมาลัยยังได้รับเชิญเป็นกรรมการบริหาร ที่ปรึกษา อุปนายก ของมูลนิธิและสมาคมต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ด้านสังคมสงเคราะห์ เพื่อช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการศึกษาและเยาวชนของชาติ

ด้วยเกียรติคุณซึ่งได้บำเพ็ญประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์เป็นเวลายาวนาน ชีวิตในบั้นปลายของครูจึงประสบความสำเร็จสูงสุด เริ่มตั้งแต่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ และได้รับเชิญเป็นอาจารย์ผู้บรรยายในคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นอกจากนี้ครูมาลัยยังได้รับเกียรติสูงสุดซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึงได้รับ นั่นก็คือ ได้รับพระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕

ครูมาลัย ขุพินิจ มีบุตรธิดากับ นางสงวน ขุพินิจ รวม ๕ คน ดังนี้

๑. นายสุคต ขุพินิจ
๒. นายกิตติ ขุพินิจ
๓. นางขนิษฐา ณ บางช้าง
๔. นางโสมนัส นครอาวุธงค์
๕. นางสาวสมภาพร ขุพินิจ

ครูมาลัยทำงานหนักมาตลอดโดยมิได้คำนึงถึงสุขภาพของตนเองใน
ฐานะที่ปรึกษาของบริษัทไทยพาณิชย์การจำกัด เป็นเวลายาวนานถึง ๑๘ ปี
(ก่อนบริษัทจะปิดตัวเอง) ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๕ เรื่อยมาจนกระทั่งล้มเจ็บด้วย
โรคมะเร็งในปอดและถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๖ ณ ตึกวชิราวุธ
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ รวมอายุได้ ๕๗ ปี

แม้ครูมาลัยจะจากไปนานแล้ว แต่ข้อเขียนอันมากมายหลายพันชิ้น
ของครูก็ยังเปรียบประดุจมาลัยดอกไม้สดหลากสีส่งกลิ่นอายจริงใจให้ผู้อ่าน
ได้ระลึกถึงมิรู้ลืมสมดังบทกวีซึ่งนักกลอนผู้หนึ่งได้เขียนถึงครูไว้ว่า

“แม้ไม่เหลือมาลัยในปฐพี ก็ยังมีมาลัยคล่องใจคน”

...ในชีวิตของการเที่ยวป่าเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี

มีหลายครั้งที่มิตรสหายทั้งที่เป็นไทยและต่างประเทศที่ได้ร่วมทางไปด้วย
เมื่อกลับมาก็ได้แต่จะสายหน้าปรารภว่า ข้าพเจ้าเห็นดีอย่างไรจึงได้อุตส่าห์ออกไปทรมานกาย
นอนกลางดินกินกลางทราย ตระแค้น ตระฝืน ทนอดทนอยากอยู่ได้ในที่ทุรกันดาร

บางแห่งก็เต็มไปด้วยเห็บ บางแห่งเต็มไปด้วยทาก

และบางแห่งก็เต็มไปด้วยอันตรายจากโรคภัยไข้เจ็บเช่นนั้น

เขาไม่รู้ว่าการเปลี่ยนจากสิ่งแวดล้อมซึ่งเต็มไปด้วยความสุขสบาย อยากกินเมื่อไรได้กิน
อยากนอนเมื่อไรได้นอนอยู่บนฟูกอันอ่อนนุ่ม มีไฟฟ้าและตู้เย็นใช้ มีรถยนต์ขับ มีโทรทัศน์ดู มีวิทยุฟัง

ออกไปสู่ความวิเวกวังเวงและเปลี่ยวคายเป็นป่าดง
ซึ่งท่านจะต้องเป็นผู้ชายที่รู้จักในการช่วยตนเอง ในการหุงหาอาหาร
ในการเผชิญกับความยากลำบาก นั้นแหละ...คือการเผชิญภัย
นั้นแหละ...คือความหมายของการออกป่า ไม่ว่าจะมีการล่าสัตว์หรือไม่มีการล่าสัตว์

และนั่นแหละ... คือความสุขที่ข้าพเจ้าหมาย
เพราะว่าเราได้เป็นตัวของตัวเองอย่างลุ่ม ๆ ตามธรรมชาติ
ปราศจากปรุงแต่ง ปราศจากความกังวลจากชนบประเพณี
และพันธะที่มนุษย์สร้างขึ้นผูกมัดตัวเอง...

ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่ง
ผู้มีศรัทธาต่อการใช้ชีวิตกลางแจ้ง
โดยเหตุที่ว่า มันเป็นการศึกษา
และอบรมให้คนหนุ่มของเรา
รู้จักค่าของชีวิต
ที่มั่นคงแข็งแรงทั้งกายและใจ
ชีวิตป่า
ให้ความสำคัญถึงการเสียสละ
ภราดรภาพและความเป็นไท
อย่างชีวิตอื่นยากจะให้ได้

มาลัย ชูคนิย

ล่องไพร กับ สรรพสิริ วิทยศิริ

ผมจะเล่าให้ฟังว่า ทำไมจึงเกิดมี “ล่องไพร” ขึ้นมา คือผมก็เหมือนกับ
คุณครูมาลัยคนหนึ่ง ตั้งแต่ผมเล็ก ๆ มาแล้ว ก็ซื้อครูมาลัยลงทะเล แต่ก่อน
นั้นผมกลัวน้ำ กลัวป่า ตอนนีที่ชอบไปป่า เพราะเกิดความรู้สึกลึบไล่น้ำอย่าง
ครูมาลัยขึ้นมา แต่ว่าโอกาสไม่ค่อยจะมี เพราะทำงานอยู่ในด้านสื่อสารมวลชน
ตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วก็พอมีสตางค์ ก็เกิดอยากจะเข้าป่าบ้าง ก็ติดสอยห้อยตาม
ครูมาลัยเข้าไป

เมื่อเข้าไปแล้วก็รู้สึกสนุกดี เพราะได้รับการถ่ายทอดอะไร ๆ หลายอย่าง
จากครูมาลัย ครูมาลัยนั้นเข้าป่าไม่ใช่เพื่อไปทำลายชีวิตสัตว์หรือทำลายอะไร
ส่วนใหญ่เข้าไปก็เพื่อรับธรรมชาติ ชิมซาบความเป็นธรรมชาติมาเข้าตัว ทำให้
รู้สึกมีพลังที่จะกลับมาทำงาน มาเขียนอะไร ๆ สมัยก่อนในป่า สัตว์มันเยอะ
คนอื่นเขาอาจจะเข้าไปล่าสัตว์อะไรกัน แต่แนวคิดของครูมาลัยหลายอย่างผม
พอจะทราบบ้าง เช่นครูมาลัยจะไม่ขอมการนั่งห้างยิงสัตว์เลยถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ
เพราะท่านเห็นว่ามันไม่เป็นธรรม เป็นการเอาเปรียบสัตว์ หรือการส่องสัตว์
ที่ใช้ไฟส่องให้ตาฟางแล้วยิง ครูมาลัยท่านไม่ชอบ ท่านชอบเดินตามรอย
แกะรอยไปเรื่อย ๆ อย่างที่ท่านเขียนในล่องไพรนั่นแหละ

สมัยนั้นตอนหนุ่ม ๆ ผมก็งานหนักมากเหมือนกัน นาน ๆ ก็กระโดด
เข้าป่ากับครูมาลัย กลับออกมาก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าก็ชักสนุก เริ่มสะสมปืนผา
หน้าไม้ตามครูมาลัยเข้าไป แต่ก็ทำคล้าย ๆ ครูมาลัย คือเข้าไปเพื่อยิงกระป๋องบ้าง
ยิงเป้าตามคันไม้บ้าง โอกาสที่จะยิงสัตว์แทบไม่มี คงทำบาปไม่ขึ้น เราตั้งแคมป์
กัน ทานเหล้ากันบ้าง ถ้าใครเขาไปล่าอะไรได้มาก็ทำอาหารกินกัน มีอยู่เรื่อง
หนึ่ง ผมเข้าป่ากับครูมาลัย เกิดหลงทางเป็นวันเป็นคืน หิวกันขึ้นมาก็คว้าเอาป็น
ไปล่าสัตว์เพื่อมาเป็นอาหาร ผมเห็นไก่ป่าตัวหนึ่งก็ยกปืนขึ้นยิงโป้ง ถ้าโดนตัว
ก็แหลกหมด กินอะไรไม่ได้เพราะถูกกระสุนมันใหญ่ ไก่ป่านั้นตัวนิดเดียว
บังเอิญผมยิงฟลุคยิงงูไม่รู้ ไปโดนคอไก่ก็เลยได้ตัวมากิน ครูมาลัยก็เอามา
เขียนชมเชยว่าผมยิงปืนแม่น ความจริงเปล่าหรอก ผมหลบลูหลบลดายิงสังเดช
แล้วผมก็เล็งที่ตัว เพราะตัวมันเป็นเป้าใหญ่ แต่ไปโดนที่คอ คอขาด ท่านชม
ผมก็เลยเฉย ๆ ทำไม่รู้ไม่ชี้ เรื่องอะไรจะไปปฏิเสธ

ผมไปกับครุมาลัยทุกแห่ง เมืองกาญจน์ หัวหิน ลงไปทางใต้ประจวบฯ ชายแดนพม่า หลงเข้าไปในพม่า เดี่ยวนี้กลายเป็นบ้านเป็นไร่ไปหมดแล้ว ทางศรีสวัสดิ์นี่แต่ก่อนแสนจะทุรกันดาร เดี่ยวนี้รถวิ่งปรือแล้ว

การได้เข้าป่า สัมผัสชีวิตป่า ก็ทำให้มีเรื่องพูดคุยเล่าสู่กันฟัง ครุมาลัยก็เล่าเรื่องป่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ เรื่องเลือที่ประจวบฯ เรื่องอะไรต่ออะไร ผมก็มาคิดว่า เอ...ไอ้เรื่องเหล่านี้มันน่าจะเขียนเล่าสู่กันฟังดีกว่าจะมาเล่าให้ฟังกันอยู่เพียงสองสามคน ผมเข้าใจว่า ครุมาลัยไม่ได้คิดตั้งใจที่จะเขียนออกมาเป็นเล่มหนังสือมาก่อน

ประมาณปี ๒๔๕๕ ผมกลับมาจากเมืองนอก ก็มาตั้งแผนวิทยุโทรภาพสำหรับฝึกคนขึ้นมาเพื่อเตรียมการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์แห่งแรกของประเทศไทย ระหว่างนั้นเราก็มักมีวิทยุ เรียกว่าสถานีวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. ก็จะต้องมีรายการบันเทิง รายการอะไรต่าง ๆ ครุมาลัยก็เข้ามาช่วยผม โดยเขียนเรื่องราวของครุมาลัยที่น่ารู้ การเดินทางไปในน่านนี้ พูดถึงนิสัยใจคอคน เรื่องน่ารู้ประเภทสารคดีมาออกรายการของผม เรียกว่า รายการรอบเมืองไทย พอครุลงมือเขียนก็มักมีอะไรที่เกี่ยวข้องแะกับเรื่องป่าดงพงไพร ผมก็บอกครุมาลัยว่า มันน่าจะแยกเอามาทำเป็นอีกเรื่องหนึ่งคู่กัน ผมก็เลยผลิตรายการวิทยุ ท.ท.ท. อีกรายการหนึ่ง เมื่อปี ๒๔๕๗ ใช้ชื่อรายการว่า ล่องไพร

ล่องไพรเป็นละครวิทยุ โดยรวมดาราวิทยุในสมัยนั้น ผมเองก็เป็นคนร้องตะโกนหัวรายการ หางรายการว่า “ล่อง...ไพร...” คุณสมชาย มาลาเจริญ เล่นเป็น สักดิ์ สุริยัน ผู้เล่าเรื่อง, คุณอาคม มกรานนท์ เล่นเป็นร้อยเอกเรื่อง, ตาเก็น พรานนำทางชาวกะเหรี่ยง ผู้เล่นคือคุณธนะ นาคพันธุ์ คุณธนะนี้จะโปรโมทว่าเป็นช่างคนแรกของประเทศไทยในหน้าที่การงานไม่ค่อยขึ้นไม่มีใครรู้จัก แต่พอบอกว่า เป็นตาเก็นคนก็เฮกันขึ้นมาทันที ไอ้งานที่เล่นสนุก ๆ กลับโด่งดังกว่างานในหน้าที่เสียอีกแกมีลูกเล็ก ๆ ลูกก็ไม่เรียกพ่อ กลับเรียกแก้ว ตาเก็น ผู้ที่เล่นละครล่องไพรกันนี้ที่ตายไปแล้วบ้างก็มี เช่น คุณเกษม หวังในธรรม พี่ชาย อาจารย์เสรี หวังในธรรม เล่นเป็นตัวลูกหาบ ตัวประกอบ ตัวอะไรต่าง ๆ แล้วก็เป็นคนหาแผ่นเสียง คนวางแผ่นเสียงอัดเพลงประกอบ

ผมเป็นคนไปเร่งต้นฉบับจากครุมาลัย บางทีมันดกจะอัดเทปอยู่แล้วครุมาลัยยังเขียนบทไม่เสร็จ นั่งรอกันเลย ครูก็นั่งเขียนขยิก ๆ ลายมือครุขยุกขยิก ตัวเล็ก ๆ เส้นบาง ๆ เขียนทั่วไปหมดเต็มหน้ากระดาษ เป็นคนขี้เหนียวหน้ากระดาษอย่างยิ่ง เขียนกระดาษแผ่นเดียว ผมพิมพ์ดีดออกมาแล้ว กลายเป็น